

Három... Kettő... Egy...

Lecsukom szemeim,
és a számok fogyatkozó gongütéseiben
– lassuló szívverésem
hangjait hallgatom.
A három, a kettő és az egy
még visszhangzanak visszaverődve,
mint a tudat csillogó tükrű mély kútjában
a vízgyűrűk rezdülései.

De én már csak a békítő gondolatok
csendjét hallom,
s lelkem már egy örökös délután
erdei tisztásán pihen.
Ebben a párálló fényben
szoborrá szépülnek a dolgok,
és belépnek
a türelem tisztahomlokú templomába,
ahol az idő visszhangos folyosóin,
mint képek a falon,
sorakoznak némán
– az észrenemvett pillanatok.

– Látod? Most látlak először –
köszönök a kőnek is,
a madaraknak és Neked is, kedvesem.
Most ízlelem csak rajtatok
mozdulataim, szavaim megbékíthető nyomát,
csak most, ebben az ünnepi látomásban
látom a láthatatlant,
– a szeretet és a szándék egyszerű szavait.

Ezeket a szavakat
mostantól
a nyelvem alatt hordom,
hogy bármikor kimondhassam őket.
Ezentúl álmodni fogok,
ébrenlétem téglás utcái közt járva is
– álmodni, képzelni szépre –
világunk épülő, közös emlékműveit.

Mert a világ olyan,
– amilyennek teremtyük álmainkban,
és ez így van, így,
– ilyen egyszerűen.